

JUDE DEVERAUX

CÎNTECUL
DE CATIFEA

Velvet Song
by Jude Deveraux

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

Partea întâi
Sudul Angliei

Capitolul 1

Micul cătun Moreton era înconjurat de un zid înalt de piatră, care, în lumina dimineții, arunca o umbră alungită peste casele înghesuite pe care le împrejmuia. Ulițe bătătorite legau clădirile între ele, pornind ca niște raze din centrul satului, unde se aflau biserica și judecătoria vopsită în alb. Acum, în lumina slabă a dimineții, câțiva câini se întindeau leneși, femeii cu ochii somnoroși mergeau agale spre fântâna din mijlocul satului, iar patru bărbați cu topoare pe umăr așteptau ca paznicii să deschidă porțile mari de stejar din zidul de piatră.

În interiorul unei case simple, cu două etaje, zugrăvită în alb, Alyxandria Blackett pîndea încordată scîrțîituî porților. Auzindu-l, își luă repede pantofii moi din piele și porni în vîrfurile picioarelor spre scările care, din păcate, se aflau chiar în fața dormitorului tatălui ei. Se trezise cu mult înainte de răsăritul soarelui și se îmbrăcase cu o rochie

simplă, din lână aspră. Astăzi însă nu își mai privise trupul firav cu dezgust. Toată viața ei așteptase să crească, să se înalțe puțin și, mai ales, să se mai împlinească. Dar la vârsta de douăzeci de ani știa deja că nu va avea niciodată forme pline și rotunde de femeie. Cel puțin, se gândi ea oftînd, nu avea nevoie de corset. Intrînd în camera tatălui ei, îi aruncă o privire grăbită, asigurîndu-se că dormea încă; își ridică poalele rochiei de lână și coborî scara, ocolind cele patru trepte care știa ea că scîrțiau îngrozitor.

Odată ajunsă jos, nu îndrăzni să deschidă oblonul. Zgomotul l-ar fi putut trezi pe tatăl ei, care, mai alea acum, avea mare nevoie de odihnă. Trecînd pe lîngă masa acoperită cu niște hîrtii, cerneală și testamentul pe jumătate terminat pe care îl scria tatăl ei, se îndreptă spre peretele din fundul camerei, privind cu drag la cele două instrumente muzicale atîrnate într-un cui. Cînd se gândi la muzica ei, toate gîndurile de autocompătîmire pentru felul în care o crease Dumnezeu dispărură ca prin farmec. Deja în mintea ei prindea contur o melodie nouă, duioasă, cu un ritm legănat. Era evident un cîntec de dragoste.

– Nu te poți hotărî? se auzi vocea tatălui ei. Îl zări acolo, la picioarele scărilor. Alergă spre el, îl luă de mijloc și îl ajută să se așeze la masă. În ciuda

întunericului din cameră, îi putea vedea cearcănele albastre din jurul ochilor.

– Trebuia să mai stai în pat. Ai destul timp la dispoziție, chiar și fără să te scoli cu noaptea în cap.

Prinzînd-o de mîină, tatăl le zîmbi ochilor frumoși ai fiicei sale. Știa foarte bine cam ce gîndea ea despre fața-i de spiriduș, cu ochi violeți, cu nasul mic și cîrn și gura frumos conturată – o tot auzise plîngîndu-se de propria-i înfățișare, dar cu toate acestea, o iubea nespuse de mult.

– Hai, spuse el, împingînd-o ușor, du-te, alege-ți un instrument și pleacă înainte să vină cineva care să-ți ceară un cîntec pentru vreo iubită.

– Poate că în dimineața asta ar trebui să stau cu tine, șopti ea, cu o expresie ce îi trăda îngrijorarea. În ultimul an, avusese în trei rînduri dureri cumplite de inimă.

– Alyx! o amenință el, nu fi neascultătoare, ia-ți lucrurile și pleacă!

– Prea bine, stăpîne, spuse ea zîbind. Cu o mișcare grăbită, luă citera din cui, lăsînd psalterionul la locul lui. Apoi, întorcîndu-se, îl privi din nou:

– Ești sigur că n-ai nevoie de mine? Nu trebuie neapărat să plec în dimineața asta.

Părînd a nu lua în seamă cele spuse de ea, tatăl îi dădu caseta cu ustensilele de scris, în care se aflau un pupitru muzical, un toc, cerneală și hîrtie.

– Mai bine să te știi compunînd muzică, decît să stai acasă și să vezi de un bătrîn bolnav, o avertiză el. Vino aici, lîngă mine! Și, cu un gest familiar, începu să-i împletească părul într-o coadă groasă. Avea părul lung, des și foarte drept, de o culoare care pîna și tatălui ei i se părea deosebit de ciudată. Era ca și cum un copil ar fi aruncat de-a valma toate culorile posibile de păr pe capul tinerei femei. Erau șuvițe aurii, de un galben strălucitor, roșcate, cu reflexe arămii, castanii și – Alyx ar fi putut să jure – chiar cenușii.

După ce bătrînul îi împleti coada, fata își puse pelerina pe umeri, legîndu-și gluga sub bărbie.

– Nu te înfofoli atît de tare, pentru că, mai tîrziu, o să-ți fie cald, îi spuse bătrînul pe un ton voit sever, întorcînd-o cu fața spre el. Acum du-te și, cînd te întorci, vreau să aud ceva frumos.

– Am să mă străduiesc, îl asigură ea rîzînd, după care ieși din casă, închizînd ușa în urma ei.

Din dreptul casei lor, situată chiar în capătul zidului ce împrejmuia cătunul, în partea opusă porților mari, Alyx putea vedea aproape tot și pe oamenii care începuseră să forfotească, pregătindu-se pentru o nouă zi. Între casa lor și aleea care mergea de-a lungul zidului nu erau decît cîțiva metri. Case din lemn și piatră, case din cărămidă, cu stucaturi, se înșirau una lîngă alta, de la cea mai mare, a primarului, și pîna la cele mai mici ale

meșteșugarilor și ale avocaților, așa cum era tatăl ei. O adiere de vînt făcu să zăngăne firmele prăvăliilor.

– Bună dimineața, îi spuse lui Alyx o femeie ce mătura pietrișul din fața casei. Pregătești azi ceva pentru biserică?

Aruncîndu-și citera pe umăr, ea îi făcu vecinei un semn cu mîna.

– Da... și nu. Totul! Apoi rîse, grăbindu-se spre poartă.

Se opri însă brusc, cît pe ce să dea peste o căruță. Dintr-o singură privire, își dădu seama că John Thorpe încercase, în mod vădit, să o răstoarne.

– Hei, micuță Alyx, n-ai un cuvînt bun și pentru mine? scrîșni el, în timp ce fata se dădea la o parte din calea lui.

– Alyx, strigă o voce din spatele căruței. Doamna Burbage deșerta oalele de noapte într-unul din butoaiele din căruță. Poți intra și la noi o clipă? Una din fetele mele are nevoie de ajutorul tău. E atît de îndurerată, mititica, și m-am gîndit că un nou cîntec de dragoste i-ar face bine.

– Hei, și mie mi-ar face bine, rîse John din căruță. Am și eu nevoie de un cîntec de dragoste, zise el ostentativ, frecîndu-și locul unde, cu două seri în urmă, Alyx îi dăduse un pumn cînd el încercase să o sărute.

– Pentru tine, John, îi spuse ea pe un ton batjocoritor, voi scrie un cântec la fel de dulce ca și „mierea” din butoaiele tale. Rîsul bărbatului acoperi aproape răspunsul pe care Alyx i-l dădu doamnei Burbage, că avea să treacă pe la ea după liturghia de seară.

Fata alergă gîfiind spre poartă. Peste cîteva clipe, poarta avea să se închidă, iar ea va rămîne prizoniera acestui zid de piatră și nu-și va mai putea compune muzica, stînd afară, singură, în libertate.

– Ai întîrziat, Alyx, îi spuse paznicul, și nu uita de cântecul ăla frumos pentru copilul meu bolnav, strigă el după ea, în vreme ce Alyx alerga deja spre livezile de dincolo de zid.

Ajunse în sfîrșit la copacul ei preferat, un măr nu prea înalt, și, cu un zîmbet fericit, deschise pupitrul și se pregăti să pună pe note melodia pe care o fredona în minte. Stînd jos, rezemată de trunchiul copacului, își luă citera în poală și începu să exerseze melodia ce o obseda încă de dimineață. Absorbită cu totul de muzică și de versuri și preocupată să pună cântecul pe note, nici nu-și dădu seama de timpul care trecuse. Cînd se opri să se mai odihnească, avea umerii înțepenți și o dureau degetele. Dar scrisese două cîntece și începuse și un psalm pentru biserică.

Întinzîndu-se mulțumită, își puse citera alături, se ridică în picioare și, cu o mîna pe o creangă joasă și desfrunzită a mărului, privi în depărtare, peste cîmpul semănat, spre pășunile îngrădite ale contelui.

Nu! Nu se va mai gîndi la contele care alungase atît de mulți fermieri de pe pămînturile lor mărindu-le arenda, apoi îngrădind întreaga suprafață și transformînd-o în pășune pentru oile lui. Gîndește-te la ceva plăcut, își porunci ea, întorcînd privirea în altă parte. Și, firește, ce altceva putea fi mai frumos în viață în afară de muzică? Încă de pe cînd era copil, îi treceau prin minte tot felul de melodii. În timp ce preotul rostea, cu glas monoton, o rugăciune în limba latină, ea compunea în minte un cântec pentru corul de băieți. La sărbătoarea secerișului, hoinărise de una singură, preocupată de melodiile pe care numai ea le putea auzi. Tatăl ei, vădov de cîțiva ani, înnebunise aproape, căutîndu-și peste tot copilul pierdut.

Într-o zi, pe cînd avea zece ani, s-a dus la fîntînă să scoată apă. Un trubadur aflat în trecere prin oraș stătea pe o bancă, alături de o femeie tînără, iar lîngă fîntînă, nepăzită, se afla lăuta lui. Alyx nu mai pusese niciodată mîna pe un instrument muzical, dar auzise și văzuse destule, încît să știe cum se cîntă din lăută. În cîteva minute, reuși să redea una din sutele de melodii pe care le fredona în gînd.

Era deja la al patrulea cîntec cînd își dădu seama că trubadurul se afla lîngă ea, uitînd pînă și de tînăra căreia îi șoptise vorbe dulci. Și, fără să rostească vreun cuvînt, ci doar limbajul muzicii, el îi arătase cum să țină degetele pe coarde. Durerea provocată de coardele ce-i tăiau degetele mici și plăpînde aproape că nici nu conta, în comparație cu imensa bucurie a muzicii.

Trei ore mai tîrziu, atunci cînd tatăl ei, cu un aer resemnat, porni să o caute, o găsi înconjurată de jumătate dintre locuitorii orașului, toți șoptind că era o adevărată minune. Preotul, sesizîndu-i talentul înnăscut, o duse la biserică și o așeză în fața icoanelor. După cîteva minute de gîndire, Alyx începu să cînte, la început mai prost, un magnificat, un imn de slavă înălțat bisericii și lui Dumnezeu, șoptind versurile și acompaniindu-se la lăută.

Tatăl ei răsufală ușurat la gîndul că, de fapt, Alyx nu era o aiurită; mintea ei era însă, uneori, atît de plină de muzică, încît nici nu mai răspundea la întrebări. După această zi memorabilă, preotul începu să se ocupe de pregătirea fetei, spunînd că darul ei era de la Dumnezeu și că el, ca trimis al lui Dumnezeu pe pămînt, va avea grijă de ea. Nu a fost nevoie să adauge că tatăl ei, ca avocat, era departe de evlavia lui Dumnezeu și, cu cît o influența mai puțin, cu atît era mai bine.

Au urmat patru ani de pregătire temeinică, timp în care preotul a reușit să o învețe pe Alyx să cînte la aproape toate instrumentele, la cele cu clape, la corn, la cele de coarde – cu sau fără arcuș – la tobe, clopote și chiar la marea orgă tubulară pe care preotul o cumpăraseră cu contribuția enoriașilor, pentru Domnul (și pentru el și Alyx, șopteau unii).

Cînd preotul fu sigur că fata știa să cînte foarte bine, trimise după un călugăr franciscan, care o învăță cum să compună muzica, să pună totul pe note, cîntecele, baladele, imnurile religioase, litanile.

Pentru că Alyx nu făcea decît să cînte la diverse instrumente și să compună melodii, de-abia cînd împlini cincisprezece ani, oamenii își dădură seama că fata putea să cînte și din gură. Călugărul, care era pe punctul de a se întoarce la mănăstirea lui, pentru că Alyx învățase tot ce știuse el să-i arate, intră într-o zi, dis-de-dimineată, în biserică și auzi, venind parcă din toate părțile, o voce atît de puternică, încît îi tremurară pînă și nasturii sutanei. Cînd își dădu seama că acel sunet divin era de fapt un psalm cîntat de micuța lui elevă, călugărul căzu în genunchi, mulțumindu-i lui Dumnezeu că îi scoșese în cale un asemenea copil binecuvîntat.

Cînd Alyx îl văzu pe bătrînul călugăr în genunchi, cu o cruce în mîină și cu ochii în lacrimi, se opri din cîntat și alergă spre el, de teamă ca nu cumva să i